

derne, saaledes at det hele Spørgsmaal ikke skulde blive bragt frem i det andet høje Ting, vilde jeg i høj Grad beklage det, da det forekommer mig, at dette Spørgsmaal hører nøje sammen med Beskatningen af alle andre store Merindtægter, hvorfor disse Spørgsmaal burde løses paa een Gang.

Jeg ønsker at benytte Lejligheden til at udtale mig angaaende den Merindtægtsskat, som ifølge dette Lovforslag, hvis det bliver vedtaget nogenlunde i den Skikkelse, hvori det her foreligger, vil komme til at gælde for Landbruget. Det er sikkert rigtigt, hvad der er blevet fremhævet fra mange Sider, at Landbrugerne i et større Antal, end ønskeligt er, har undladt at gøre Selvangivelse, og at de i mange Tilfælde er blevet beskattet for lavt, det være sig nu af den ene eller af den anden Grund. Den hyppigste Grund er sikkert den, at de fleste Landbrugere, om de overhovedet fører Regnskab, fører et meget mangelfuldt Regnskab, som ikke viser den Indtægt, de virkelig har, og at den Anskuelse er overordentlig udbredt blandt Landbrugerne, at de ikke har haft nogen Indtægt, før de sætter noget i Sparekassen. Det er meget almindeligt, at der siges: Mad og Drikke og Klæder skal vi dog have, og rede Penge har vi ikke haft, som vi kunde sætte i Sparekassen, altsaa kan der ikke være Tale om, at vi har haft nogen skattepligtig Indtægt. Denne Anskuelse er det overordentlig vanskeligt at faa udryddet. Jeg indrømmer dog, at der i denne Henseende af Ligningsmyndighederne er udrettet meget, navnlig ogsaa fra Overskatteraadet.

Jeg er dog bange for, at den Virksomhed, som udføres af Overskatteraadet, i alt Fald for et enkelt Overskatteraademedlems Vedkommende, er ved at gaa over til den modsatte Yderlighed. Efter de Referater, som er fremkommet i Bladene, og efter de Referater, man har faaet af Folk, der har talt med vedkommende — jeg skal nævne ham her, det er Kontorchef Bang —, viser det sig nemlig, at han har nogle helt overdrevne Forestillinger om, hvilke Indtægter Landbruget har, Forestillinger, som ikke har noget at gøre med de virkelige Forhold. De Tal, som han har nævnt, er Tal, som kun kan gælde ved, hvad man kan kalde Undtagelseslandbrug — dem findes der selvfølgelig ogsaa nogle af —, altsaa Landbrug, som er særlig vel drevne, og paa hvilke der er ofret forholdsvis betydelige Summer for at faa dem bragt i den

Kultur, i hvilken de er. Men selvfølgelig staar de af den Grund Ejeren i særlig høj Pris, og der kan ikke være Tale om, at saadanne Landbrug kan lægges til Grund for Beregningen, naar man vil angive Landbrugets Indtægter. Jeg talte forleden med en Sogneraadformand, der kom fra et af disse Møder, og han fortalte mig, hvad jeg dog sikkert maa antage maa bero paa en Misforstaaelse, at nævnte Medlem af Overskatteraadet havde forklaret Ligningsmyndigheden Fremgangsmaaden med Hensyn til Skatteansættelse af Landbrugere, og det var da først og fremmest denne, at man skulde gaa ud fra, at de havde en Indtægt af 250 Kr. pr. Tønde Land og en Udgift af 100 Kr. pr. Tønde Land, ergo tilbage 150 Kr.s Indtægt pr. Tønde Land. Der skal i Sandhed en ægte Kontorchef til at stille et saadant Regnskab op. Dernæst fortalte vedkommende Sogneraadformand, hvad jeg dog gaar ud fra er en Fejltagelse, at der var blevet sagt, at Ligningsmyndighedernes Pligt var det at udregne Besættningernes og Inventarets Stigning paa den Maade, at naar en Ko f. Eks. er steget 200 Kr. i Værdi, og vedkommende Landbruger har 100 Køer, betyder det en Stigning af 20,000 Kr., og hvis vedkommende Landbruger har 20 Heste, og man kunde regne med en Indtægtsstigning af 500 Kr. pr. Hest, betød det en Stigning af 10,000 Kr. for Hestenes Vedkommende, saa at man derved kom til en Værdiforøgelse af 30,000 Kr. paa en saadan Besætning. Inventaret skulde endvidere regnes at være steget 25 pCt. — hvorfor, forstaar jeg ikke, for Inventaret er ikke steget en Døjt. Men saa var Fremgangsmaaden yderligere den, at man ikke blot skulde lægge denne Stigning — lad os sige, disse 30,000 Kr. — til Formueforøgelsen, hvad der dog kunde være nogen Mening i, skønt det ikke er rigtigt, da det i Virkeligheden kun er en Papirformue, men ogsaa lægge den til Indtægten og regne den som Indtægt for dette Landbrug i det paagældende Aar. Jeg haaber nu, at vedkommende, der fortalte mig dette, maa svæve i en Misforstaaelse, for det hele forekommer mig at være saa absurd, at det er utænkeligt, at noget saadant skulde være sagt. Jeg har imidlertid fundet det rigtigt under Behandlingen af denne Sag at fremdrage dette og navnlig fremdrage den Maade, hvorpaa man fra ret ukyndig Side tror at kunne behandle Landbrugets Indtægter, som jeg for øvrigt indrømmer er gode, men ikke tilnærmelses-